ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

ΣΥΣΤΑΣΗ (ΕΕ) 2022/290 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 22ας Φεβρουαρίου 2022

για την τροποποίηση της σύστασης (ΕΕ) 2020/912 του Συμβουλίου σχετικά με τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ και την πιθανή άρση του εν λόγω περιορισμού

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως το άρθρο 77 παράγραφος 2 στοιχεία β) και ε), και το άρθρο 292 πρώτη και δεύτερη περίοδος,

Έχοντας υπόψη την πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

(1) Στις 30 Ιουνίου 2020 το Συμβούλιο εξέδωσε τη σύσταση (ΕΕ) 2020/912 σχετικά με τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ και την πιθανή άρση του εν λόγω περιορισμού ([1]).

(2) Στις 2 Φεβρουαρίου 2021 το Συμβούλιο τροποποίησε τη σύσταση (ΕΕ) 2020/912 σχετικά με τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ και την πιθανή άρση του εν λόγω περιορισμού ([2]), προκειμένου να επικαιροποιηθούν τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για την αξιολόγηση του κατά πόσον τα μη αναγκαία ταξίδια από τρίτες χώρες είναι ασφαλή και θα πρέπει να επιτρέπονται.

(3) Με την ίδια τροποποίηση θεσπίστηκαν μηχανισμοί για τον περιορισμό της εξάπλωσης των παραλλαγών του ιού SARS-COV-2 που προκαλούν ανησυχία στην ΕΕ ([3]).

(4) Στις 20 Μαΐου 2021 το Συμβούλιο τροποποίησε τη σύσταση (ΕΕ) 2020/912 ([4]) προκειμένου να ληφθούν υπόψη η ανάπτυξη και η θετική επίδραση των εκστρατειών εμβολιασμού στον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού, καθώς και για να περιοριστούν περαιτέρω η εισαγωγή και η διασπορά στην ΕΕ των νεοεμφανιζόμενων παραλλαγών που προκαλούν ενδιαφέρον και ανησυχία.

(5) Στις 14 Ιουνίου 2021 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο εξέδωσαν τους κανονισμούς (ΕΕ) 2021/953 ([5]) και (ΕΕ) 2021/954 ([6]) για το Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ. Το Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ αποδείχθηκε σημαντικό εργαλείο για την αποκατάσταση των ταξιδιών εντός της ΕΕ.

([1]) Σύσταση (ΕΕ) 2020/912 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 2020, σχετικά με τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ και την πιθανή άρση του εν λόγω περιορισμού (ΕΕ L 208 I της 1.7.2020, σ. 1).

([2]) Σύσταση (ΕΕ) 2021/132 του Συμβουλίου, της 2ας Φεβρουαρίου 2021, για την τροποποίηση της σύστασης (ΕΕ) 2020/912 σχετικά με τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ και την πιθανή άρση του εν λόγω περιορισμού (ΕΕ L 41 της 4.2.2021, σ. 1).

([3]) Ο «χώρος ΕΕ+» περιλαμβάνει όλα τα κράτη μέλη του χώρου Σένγκεν (συμπεριλαμβανομένων της Βουλγαρίας, της Κροατίας, της Κύπρου και της Ρουμανίας), καθώς και τα τέσσερα συνδεδεμένα κράτη Σένγκεν. Περιλαμβάνει επίσης την Ιρλανδία εάν αποφασίσει να ευθυγραμμιστεί.

([4]) Σύσταση (ΕΕ) 2021/816 του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 2021, για την τροποποίηση της σύστασης (ΕΕ) 2020/912 σχετικά με τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ και την πιθανή άρση του εν λόγω περιορισμού (ΕΕ L 182 της 21.5.2021, σ. 1).

([5]) Κανονισμός (ΕΕ) 2021/953 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2021, σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού κατά της COVID-19, διαγνωστικού της ελέγχου και ανάρρωσης από αυτή (Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ) με σκοπό να διευκολυνθεί η ελεύθερη κυκλοφορία κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19 (ΕΕ L 211 της 15.6.2021, σ. 1).

([6]) Κανονισμός (ΕΕ) 2021/954 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2021, σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού κατά της COVID-19, διαγνωστικού της ελέγχου και ανάρρωσης από αυτή (Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ) όσον αφορά υπηκόους τρίτων χωρών που παραμένουν ή διαμένουν νόμιμα στις επικράτειες κρατών μελών κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19 (ΕΕ L 211 της 15.6.2021, σ. 24).

(6) Από την έκδοση του κανονισμού (ΕΕ) 2021/953, η Επιτροπή έχει εκδώσει διάφορες εκτελεστικές πράξεις που ορίζουν ότι τα πιστοποιητικά COVID-19 που εκδίδονται από μια ορισμένη τρίτη χώρα πρέπει να θεωρούνται ισοδύναμα με τα πιστοποιητικά που εκδίδονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό. Ως εκ τούτου, η γνησιότητα των πιστοποιητικών εμβολιασμού, ανάρρωσης και διαγνωστικού ελέγχου που καλύπτονται από αυτές τις εκτελεστικές πράξεις μπορεί να εξακριβώνεται με ασφάλεια και αξιοπιστία. Συνεπώς, το Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ, και ιδίως οι εκτελεστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν σε αυτήν τη βάση, διευκόλυναν επίσης την ασφαλή επανέναρξη των ταξιδιών από τρίτες χώρες προς την ΕΕ ([7]).

(7) Η ισχύουσα προσέγγιση που καθορίζεται στη σύσταση (ΕΕ) 2020/912 θα πρέπει να επικαιροποιηθεί προκειμένου να ληφθεί υπόψη η θέσπιση του Ψηφιακού Πιστοποιητικού COVID της ΕΕ, καθώς και η εξέλιξη της πανδημίας, συμπεριλαμβανομένων της εμφάνισης της παραλλαγής Όμικρον που προκαλεί ανησυχία, του αυξανόμενου ποσοστού εμβολιασμού και της σταδιακής άρσης των ταξιδιωτικών περιορισμών παγκοσμίως.

(8) Στις 22 Οκτωβρίου 2021, λαμβάνοντας υπόψη την εξέλιξη της επιδημιολογικής κατάστασης, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στα συμπεράσματά του ζήτησε, αφενός, να υπάρξει περαιτέρω συντονισμός για τη διευκόλυνση της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της ΕΕ και των ταξιδιών προς την ΕΕ και, αφετέρου, να αναθεωρηθούν οι δύο συστάσεις, συμπεριλαμβανομένης της σύστασης (ΕΕ) 2020/912 του Συμβουλίου.

(9) Η τυποποιημένη περίοδος αποδοχής για τα πιστοποιητικά εμβολιασμού που εκδίδονται από τρίτες χώρες μετά την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος θα πρέπει να οριστεί σε 270 ημέρες. Προκειμένου να διασφαλιστεί συντονισμένη προσέγγιση, τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να αποδέχονται τα πιστοποιητικά εμβολιασμού που εκδίδονται μετά την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος, εάν έχουν παρέλθει πάνω από 270 ημέρες από τη χορήγηση της αναφερόμενης σε αυτά δόσης. Στην περίπτωση αυτή, τα κράτη μέλη θα πρέπει να αποδέχονται πιστοποιητικά εμβολιασμού που αναφέρουν ότι έχει ληφθεί πρόσθετη δόση μετά την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος.

(10) Για να διευκολυνθούν περαιτέρω τα ασφαλή ταξίδια προς την ΕΕ, το κατώτατο όριο για το 14ήμερο σωρευτικό ποσοστό ανακοίνωσης κρουσμάτων COVID-19 θα πρέπει να αυξηθεί από 75 σε 100 ανά 100 000 κατοίκους. Παράλληλα, και για να ληφθούν υπόψη οι ενισχυμένες ικανότητες για τη διενέργεια διαγνωστικών εξετάσεων σχεδόν δύο έτη μετά την πρώτη εμφάνιση του ιού, το απαιτούμενο ελάχιστο εβδομαδιαίο ποσοστό διαγνωστικών εξετάσεων θα πρέπει επίσης να αυξηθεί από 300 σε 600 διαγνωστικές εξετάσεις ανά 100 000 κατοίκους. Το στοιχείο αυτό αναμένεται αυξήσει περαιτέρω την αξιοπιστία των δεδομένων που χρησιμοποιούνται για να καθοριστεί σε ποιον βαθμό θα πρέπει να είναι δυνατή η πραγματοποίηση μη αναγκαίων ταξιδιών από μια δεδομένη τρίτη χώρα.

(11) Για να καταστεί δυνατή με αποτελεσματικότερο τρόπο η πραγματοποίηση μη αναγκαίων ταξιδιών προς την Ένωση και να αυξηθεί η προβλεψιμότητα για τους ταξιδιώτες τρίτων χωρών, τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να αποδέχονται μόνο τα εμβόλια κατά της νόσου COVID-19 στα οποία έχει χορηγηθεί άδεια κυκλοφορίας σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ([8]), αλλά και εκείνα για τα οποία έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία καταχώρισης στον κατάλογο έκτακτης χρήσης του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ).

(12) Επιπλέον, ως εναλλακτική λύση στον εμβολιασμό, τα κράτη μέλη θα πρέπει να επιτρέπουν τα μη αναγκαία ταξίδια σε άτομα που έχουν αναρρώσει από τη νόσο COVID-19 εντός 180 ημερών πριν από το ταξίδι προς την ΕΕ και τα οποία διαθέτουν Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ ή πιστοποιητικό που έχει αναγνωριστεί ως ισοδύναμο με αυτό.

(13) Παράλληλα, για να μειωθεί περαιτέρω ο κίνδυνος μετάδοσης του ιού SARS-CoV-2, τα κράτη μέλη θα μπορούσαν επίσης να απαιτούν έγκυρο αποδεικτικό αρνητικού αποτελέσματος από διαγνωστική εξέταση με βάση δοκιμή αλυσιδωτής αντίδρασης πολυμεράσης πραγματικού χρόνου (RT-PCR) πριν από την αναχώρηση, όταν ο ταξιδιώτης είτε i) έχει εμβολιαστεί με εμβόλιο κατά της νόσου COVID-19 το οποίο έχει ολοκληρώσει τη διαδικασία καταχώρισης στον κατάλογο έκτακτης χρήσης του ΠΟΥ αλλά δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των εμβολίων που έχουν εγκριθεί στην ΕΕ σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004 είτε ii) έχει αναρρώσει από τη νόσο COVID-19 εντός 180 ημερών πριν από το ταξίδι προς την ΕΕ.

([7]) Ο επικαιροποιημένος κατάλογος των αποφάσεων ισοδυναμίας διατίθεται στην ακόλουθη ιστοσελίδα: https://ec.europa.eu/info/publications/commission-implementing-decisions-eu-equivalence-covid-19-certificates-issued-non-eu-countries_el

([8]) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 726/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, για τη θέσπιση ενωσιακών διαδικασιών χορήγησης άδειας και εποπτείας όσον αφορά τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη και για κτηνιατρική χρήση και για τη σύσταση Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (ΕΕ L 136 της 30.4.2004, σ. 1).

(13α) Λόγω του ότι ενδέχεται να μην είναι δυνατή η επαλήθευση της γνησιότητας, της ακεραιότητας και της εγκυρότητας των πιστοποιητικών εμβολιασμού που εκδίδονται από τρίτες χώρες οι οποίες δεν χρησιμοποιούν το πλαίσιο εμπιστοσύνης για το Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ ή πιστοποιητικό εμβολιασμού που έχει αναγνωριστεί ως ισοδύναμο με αυτό, τα κράτη μέλη θα μπορούσαν επίσης να απαιτούν έγκυρο αποδεικτικό αρνητικού αποτελέσματος από διαγνωστική εξέταση RT-PCR πριν από την αναχώρηση όταν ο ταξιδιώτης έχει εμβολιαστεί πλήρως με εμβόλιο κατά της νόσου COVID-19 στο οποίο έχει χορηγηθεί άδεια κυκλοφορίας σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004, αλλά δεν διαθέτει Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ ή πιστοποιητικό που έχει αναγνωριστεί ως ισοδύναμο με αυτό.

(14) Τα παιδιά ηλικίας άνω των 6 ετών και κάτω των 18 ετών θα πρέπει να μπορούν να ταξιδεύουν υπό την προϋπόθεση ότι έχουν υποβληθεί σε διαγνωστική εξέταση RT-PCR με αρνητικό αποτέλεσμα πριν από την αναχώρηση. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη δικαιούνται να απαιτήσουν πρόσθετο διαγνωστικό έλεγχο μετά την άφιξη, την υποβολή σε καραντίνα ή σε αυτοαπομόνωση. Στην περίπτωση που παιδιά ηλικίας άνω των 6 ετών και κάτω των 18 ετών διαθέτουν έγκυρο αποδεικτικό εμβολιασμού κατά της νόσου COVID-19 που έχει εκδοθεί με βάση εμβόλιο κατά της COVID-19 που έχει εγκριθεί στην ΕΕ σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004, δεν θα πρέπει να απαιτείται διαγνωστική εξέταση. Τα παιδιά ηλικίας κάτω των 6 ετών που ταξιδεύουν με ενήλικα δεν θα πρέπει να υπόκεινται σε πρόσθετες απαιτήσεις.

(14α) Τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να επιτρέπουν τα μη αναγκαία ταξίδια σε άτομα για τα οποία ο αποδεκτός εμβολιασμός κατά της νόσου COVID-19 αντενδείκνυται για ιατρικούς λόγους, με την προϋπόθεση ότι τα εν λόγω πρόσωπα έχουν υποβάλει τα απαραίτητα έγγραφα και έχουν υποβληθεί, πριν από την αναχώρηση, σε διαγνωστική εξέταση RT-PCR με αρνητικό αποτέλεσμα.

(15) Λαμβανομένου υπόψη του αυξανόμενου ποσοστού εμβολιασμού παγκοσμίως, είναι σκόπιμο να αρχίσει να εξετάζεται το ενδεχόμενο σταδιακής μετάβασης από την τρέχουσα υβριδική προσέγγιση βάσει χώρας/ατόμου σε μια αμιγώς ανθρωποκεντρική προσέγγιση και άρσης των ταξιδιωτικών περιορισμών αποκλειστικά με βάση την κατάσταση εμβολιασμού ή τα καθήκοντα που ασκούν/τις ανάγκες που εκπληρώνουν οι ταξιδιώτες. Ωστόσο, επί του παρόντος εξακολουθούν να υπάρχουν τρίτες χώρες είτε με περιορισμένη πρόσβαση σε εμβόλια είτε με χαμηλό ποσοστό εμβολιασμού. Συνακόλουθα, προκειμένου να δοθεί χρόνος στις τρίτες χώρες να αυξήσουν τα ποσοστά εμβολιασμού τους, συμπεριλαμβανομένης της χορήγησης αναμνηστικών δόσεων για να εξασφαλιστεί η εγκυρότητα των πιστοποιητικών εμβολιασμού και, κατόπιν προηγούμενης γενικής αξιολόγησης της κατάστασης εμβολιασμού στις τρίτες χώρες με βάση τα δεδομένα που παρέχονται, μεταξύ άλλων, από τις αντιπροσωπείες της ΕΕ, έως τις 30 Απριλίου 2022, η σύσταση θα πρέπει να επανεξεταστεί από την Επιτροπή με σκοπό την κατάργηση του παραρτήματος Ι λαμβανομένου υπόψη του αυξανόμενου ποσοστού εμβολιασμού παγκοσμίως. Η Επιτροπή θα πρέπει να υποβάλει έκθεση στο Συμβούλιο και θα μπορούσε να υποβάλει σε αυτό, ανάλογα με την περίπτωση, πρόταση για την κατάργηση του παραρτήματος Ι.

(16) Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου αριθ. 22 σχετικά με τη θέση της Δανίας, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη ΣΛΕΕ, η Δανία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας σύστασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της. Δεδομένου ότι η παρούσα σύσταση αναπτύσσει περαιτέρω το κεκτημένο του Σένγκεν, η Δανία θα πρέπει να αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 4 του εν λόγω πρωτοκόλλου, εντός έξι μηνών αφότου το Συμβούλιο αποφασίσει επί της παρούσας σύστασης, αν θα την εφαρμόσει.

(17) Η παρούσα σύσταση συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν στις οποίες δεν συμμετέχει η Ιρλανδία, σύμφωνα με την απόφαση 2002/192/ΕΚ του Συμβουλίου ([9]). Ως εκ τούτου, η Ιρλανδία δεν συμμετέχει στην έκδοσή της και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της.

(18) Όσον αφορά την Ισλανδία και τη Νορβηγία, η παρούσα σύσταση αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, κατά την έννοια της συμφωνίας η οποία συνήφθη από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφενός, και από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας, αφετέρου, σχετικά με τη σύνδεση των δύο αυτών κρατών με την υλοποίηση, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν ([10]), οι οποίες διατάξεις εμπίπτουν στον τομέα στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 1 σημείο Α της απόφασης 1999/437/ΕΚ του Συμβουλίου ([11]).

([9]) Απόφαση 2002/192/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2002, σχετικά με το αίτημα της Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν (ΕΕ L 64 της 7.3.2002, σ. 20).

([10]) ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 36.

([11]) Απόφαση 1999/437/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής της συμφωνίας που έχει συναφθεί από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας για τη σύνδεση των δύο αυτών κρατών, με την υλοποίηση, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν (ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 31).

(19) Όσον αφορά την Ελβετία, η παρούσα σύσταση αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, κατά την έννοια της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τη σύνδεση της Ελβετικής Συνομοσπονδίας με την υλοποίηση, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν ([12]), οι οποίες διατάξεις εμπίπτουν στον τομέα στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 1 σημείο Α της απόφασης 1999/437/ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της απόφασης 2008/146/ΕΚ ([13]).

(20) Όσον αφορά το Λιχτενστάιν, η παρούσα σύσταση αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, κατά την έννοια του πρωτοκόλλου μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν για την προσχώρηση του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν στη συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τη σύνδεση της Ελβετικής Συνομοσπονδίας προς τη θέση σε ισχύ, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν ([14]), οι οποίες διατάξεις εμπίπτουν στον τομέα στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 1 σημείο Α της απόφασης 1999/437/ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της απόφασης 2011/350/ΕΕ ([15]).

(21) Το νομικό καθεστώς της παρούσας σύστασης, όπως υπενθυμίζεται στις αιτιολογικές σκέψεις 15 έως 19, δεν θίγει την ανάγκη όλα τα κράτη μέλη να αποφασίσουν, προς όφελος της ορθής λειτουργίας του χώρου Σένγκεν, την άρση του περιορισμού των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την Ένωση με συντονισμένο τρόπο,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΣΤΑΣΗ:

Η σύσταση (ΕΕ) 2020/912 τροποποιείται ως εξής:

1) από την 1η Μαρτίου 2022, στο σημείο 2 δεύτερο εδάφιο, ο αριθμός «75» αντικαθίσταται από τον αριθμό «100» και ο αριθμός «300» αντικαθίσταται από τον αριθμό «600»·

2) από την 1η Μαρτίου 2022, στο σημείο 6α, το πρώτο, δεύτερο και τρίτο εδάφιο αντικαθίστανται από το ακόλουθο κείμενο:

«Με την επιφύλαξη του σημείου 6 στοιχεία α) και β), όταν τα κράτη μέλη αποδέχονται αποδεικτικά εμβολιασμού προκειμένου να άρουν ταξιδιωτικούς περιορισμούς για τον περιορισμό της εξάπλωσης της νόσου COVID-19, τα κράτη μέλη θα πρέπει καταρχήν να άρουν τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ όσον αφορά τους ταξιδιώτες οι οποίοι έχουν λάβει την τελευταία συνιστώμενη δόση ενός από τα εμβόλια κατά της νόσου COVID-19 που έχουν εγκριθεί στην ΕΕ σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004 (*), το αργότερο 14 ημέρες πριν εισέλθουν στον χώρο ΕΕ+, υπό την προϋπόθεση ότι έχει παρέλθει διάστημα μικρότερο των 270 ημερών από τη χορήγηση της δόσης που αναφέρεται στο πιστοποιητικό εμβολιασμού για την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος ή έχει χορηγηθεί πρόσθετη δόση μετά την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος.

Τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να άρουν τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ όσον αφορά τους ταξιδιώτες που έχουν λάβει την τελευταία συνιστώμενη δόση ενός από τα εμβόλια κατά της νόσου COVID-19 το οποίο έχει ολοκληρώσει τη διαδικασία καταχώρισης στον κατάλογο έκτακτης χρήσης του ΠΟΥ, το αργότερο 14 ημέρες πριν εισέλθουν στον χώρο ΕΕ+, υπό την προϋπόθεση ότι έχει παρέλθει διάστημα μικρότερο των 270 ημερών από τη χορήγηση της δόσης που αναφέρεται στο πιστοποιητικό εμβολιασμού για την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος ή έχει χορηγηθεί πρόσθετη δόση μετά την ολοκλήρωση του αρχικού εμβολιαστικού σχήματος.

Τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να άρουν τον προσωρινό περιορισμό των μη αναγκαίων ταξιδιών προς την ΕΕ όσον αφορά τους ταξιδιώτες που έχουν αναρρώσει από τη νόσο COVID-19 εντός 180 ημερών πριν από το ταξίδι προς την ΕΕ.

([12]) ΕΕ L 53 της 27.2.2008, σ. 52.

([13]) Απόφαση 2008/146/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2008, για τη σύναψη εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τη σύνδεση της Ελβετικής Συνομοσπονδίας προς την υλοποίηση, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν (ΕΕ L 53 της 27.2.2008, σ. 1).

([14]) ΕΕ L 160 της 18.6.2011, σ. 21.

([15]) Απόφαση 2011/350/ΕΕ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2011, για τη σύναψη, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του πρωτοκόλλου μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν για την προσχώρηση του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν στη συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τη σύνδεση της Ελβετικής Συνομοσπονδίας προς τη θέση σε ισχύ, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν, όσον αφορά την κατάργηση των ελέγχων στα εσωτερικά σύνορα και την κυκλοφορία των προσώπων (ΕΕ L 160 της 18.6.2011, σ. 19).

Για τον σκοπό αυτόν, οι ταξιδιώτες που επιθυμούν να πραγματοποιήσουν μη αναγκαίο ταξίδι προς κράτος μέλος θα πρέπει να διαθέτουν:

α) έγκυρο αποδεικτικό εμβολιασμού κατά της νόσου COVID-19 το οποίο εκδόθηκε βάσει εμβολίου κατά της νόσου COVID-19 που έχει εγκριθεί στην ΕΕ σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004, ή

β) έγκυρο αποδεικτικό εμβολιασμού κατά της νόσου COVID-19 το οποίο εκδόθηκε βάσει εμβολίων κατά της νόσου COVID-19 τα οποία έχουν ολοκληρώσει τη διαδικασία καταχώρισης στον κατάλογο έκτακτης χρήσης του ΠΟΥ, αλλά δεν περιλαμβάνονται στον κατάλογο των εμβολίων που έχουν εγκριθεί στην ΕΕ σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004, ή

γ) έγκυρο αποδεικτικό ανάρρωσης.

Για τους ταξιδιώτες που εμπίπτουν στα στοιχεία β) και γ) ανωτέρω, το κράτος μέλος θα μπορούσε επίσης να απαιτεί έγκυρο αποδεικτικό αρνητικού αποτελέσματος από διαγνωστική εξέταση με βάση δοκιμή αλυσιδωτής αντίδρασης πολυμεράσης πραγματικού χρόνου (RT-PCR), η οποία να έχει πραγματοποιηθεί το νωρίτερο 72 ώρες πριν από την αναχώρηση. Για τους ταξιδιώτες που εμπίπτουν στο στοιχείο β), τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να εφαρμόζουν πρόσθετα υγειονομικά μέτρα, όπως απομόνωση, υποβολή σε καραντίνα ή χορήγηση εμβολίου που έχει εγκριθεί στην ΕΕ σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004.

Εκτός από τα Ψηφιακά Πιστοποιητικά COVID της ΕΕ, τα κράτη μέλη θα πρέπει να αποδέχονται τα αποδεικτικά εμβολιασμού κατά της νόσου COVID-19 ή ανάρρωσης από τη νόσο COVID-19 εάν αντιστοιχούν σε πιστοποιητικά που έχουν αναγνωριστεί ως ισοδύναμα με εκείνα που εκδίδονται σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΕ) 2021/953 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (**) σε εκτελεστική πράξη που εξέδωσε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού.

Όταν δεν έχει εκδοθεί τέτοια πράξη σχετικά με τα πιστοποιητικά που εκδίδει τρίτη χώρα, τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να αποδέχονται, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, αποδεικτικό διαγνωστικής εξέτασης και εμβολιασμού που εκδίδει η τρίτη χώρα, λαμβάνοντας υπόψη την ανάγκη να είναι δυνατή η επαλήθευση της γνησιότητας, της εγκυρότητας και της ακεραιότητας του πιστοποιητικού και η εξακρίβωση του κατά πόσον αυτό περιέχει όλα τα σχετικά δεδομένα που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΕ) 2021/953.

Στην περίπτωση αυτή, θα μπορούσαν να απαιτούν έγκυρο αποδεικτικό αρνητικού αποτελέσματος από διαγνωστική εξέταση RT-PCR πριν από την αναχώρηση για ταξιδιώτες που έχουν εμβολιαστεί πλήρως με εμβόλιο κατά της νόσου COVID-19 στο οποίο έχει χορηγηθεί άδεια κυκλοφορίας σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 726/2004, αλλά δεν διαθέτουν Ψηφιακό Πιστοποιητικού COVID της ΕΕ ή πιστοποιητικό που έχει αναγνωριστεί ως ισοδύναμο με αυτό.

Εφόσον δεν εμπίπτουν στις ανωτέρω διατάξεις, θα πρέπει να επιτρέπεται στα παιδιά ηλικίας άνω των 6 ετών και κάτω των 18 ετών να πραγματοποιούν μη αναγκαίο ταξίδι προς κράτος μέλος εάν διαθέτουν έγκυρο αποδεικτικό αρνητικού αποτελέσματος από διαγνωστική εξέταση με βάση δοκιμή αλυσιδωτής αντίδρασης πολυμεράσης πραγματικού χρόνου (RT-PCR), η οποία να έχει πραγματοποιηθεί το νωρίτερο 72 ώρες πριν από την αναχώρηση. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη δικαιούνται να απαιτήσουν πρόσθετο διαγνωστικό έλεγχο μετά την άφιξη, καθώς και την υποβολή σε καραντίνα ή σε αυτοαπομόνωση. Τα παιδιά ηλικίας κάτω των 6 ετών που ταξιδεύουν με ενήλικα δεν θα πρέπει να υπόκεινται σε πρόσθετες απαιτήσεις.

_____

(*) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 726/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, για τη θέσπιση ενωσιακών διαδικασιών χορήγησης άδειας και εποπτείας όσον αφορά τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη και για κτηνιατρική χρήση και για τη σύσταση Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (ΕΕ L 136 της 30.4.2004, σ. 1).

(**) Κανονισμός (ΕΕ) 2021/953 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2021, σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού κατά της COVID-19, διαγνωστικού της ελέγχου και ανάρρωσης από αυτή (Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ) με σκοπό να διευκολυνθεί η ελεύθερη κυκλοφορία κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19 (ΕΕ L 211 της 15.6.2021, σ. 1).»

3) Παρεμβάλλεται το ακόλουθο νέο σημείο 12:

«12. Έως τις 30 Απριλίου 2022, η σύσταση θα πρέπει να επανεξεταστεί από την Επιτροπή με σκοπό την κατάργηση του παραρτήματος Ι λαμβανομένου υπόψη του αυξανόμενου ποσοστού εμβολιασμού παγκοσμίως.

Η Επιτροπή θα πρέπει να υποβάλει έκθεση στο Συμβούλιο και θα μπορούσε να υποβάλει σε αυτό, ανάλογα με την περίπτωση, πρόταση για την κατάργηση του παραρτήματος Ι.»

Βρυξέλλες, 22 Φεβρουαρίου 2022.

Για το Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος
C. BEAUNE